

Dinók Zoltán

29 VERS

TARTALOM

Himnusz a magányhoz
Írás közben...
Jézusom...
Jó a Hajnal...
Kétkedés
Mézes csókjaid...
Költő, vigyázz magadra...
Körmönfont, szélhámos Joe
Loptam...
Béke
Vigasztaló
Már sok mindent megtudtam...
Mikor lelkem...
Mikor voltam én?...
Most mondd meg
Művészi Balsors
Nem kellene megváltani...
Panasz az Úrhoz
Sok bánat ért...
Szemétszállítók
Tavaszi délután
Én anyám testéből...
Ha vesszen...
Tél után
Várj...
Ifjú-Dal
Ha éltem volna...
Túlélés
Volt egy művész...

Himnusz a magányhoz

Oh, mélységes magány, mely
zsákcaként karolod át az
embert, bűnösök és bolondok
kamrájaként, az emberek
többsége megfulladna e szörnyű,
véres zárlatban s a magányost
bántják, pedig ha ők lennének
e rémes álomban öt perc után
felriadnának, oh magányos ember,
lázadj, rikolts, gyötört szíveddel
szakítsd csak szét átkaroló,
hitvány láncszemeiket...

Írás közben...

Írás közben úgy érzi az ember
az alkohol mámora jó, de az
alkohol felforgató kínjában
úgy érzi: az alkotás még jobb.

Jézusom...

Jézusom, hatalmas nagy ember,
a bűnt gyűlölöd, nem a bűnöst,
ez is aláássa azt, amit oly sok
író érez szíve mélyén, hogy az
ember alapvetően jó csak ostoba
lett a gonosz világban amely
mindenki bölcsőjébe árnyat vet.

Jó a Hajnal...

Jó a Hajnal, az édes, az ember eszmél,
képes megváltani a világot, tele erővel,
majd jön a délelőtt s vele az ördög, az
ember már nem is remél, csak éppen él.

Délben a nap szikrázik, a költő szíve
már hanyatlik, nem olyan friss és üde,
csak harcol aszerint ahogy a nagy
könyvekben megvan írva az.

Majd alkot, de fele mondandóját se
mondta el s nemsokára jó az alkonyat,
majd este s már ki se áll szívében azokért
a dolgokért mikor szívében élt a hajnal...

Kétkedés

A költő mereng s felsóhajt nagy
monológok közepette: átkozott
Lucifer, miért nem volt jó neked
Isten országa?

Mézes csókjaid...

Mézes csókjaid nyíló
sárgarózsa örök édes
harmóniája.

Ajkamat édes sebbel
betapasztva elégíti ki
heves vágyaimat.

Amíg e tiszta mámor
varázsa fényben tart
a szívben égi vágy mar.

Költő, vigyázz magadra...

Költő, édes-meleg, drága szívű ember,
vigyázz magadra, hisz te tényleg bölcs
vagy, nem hagyhatod hogy e hiú világ
kárt okozzon benned, megiszol egy
üveg bort vagy pezsgőt, máris mámorba
jutsz, de annyira a szíved is összeroskad,
a drága, s a sok csalárd, képmutató
gazember csak színész mutatja magát
előtted, nem mernek szemtől-szembe
nézni meseszép szemeidbe, oh költő,
te drága... vigyázz... vigyázz magadra...

Körmönfont, szélhámos Joe

Körmönfont, szélhámos Joe
munkanélküli húsz éve már,
alig várja körmönfont keze
az újabb bankot letepernie.

Körmönfont, szélhámos Joe
régóta elkerülte nő szája íze,
alig várja körmönfont keze
az újabb nőt ágyra tepernie.

Körmönfont, szélhámos Joe
két napja nem evett semmit,
alig várja körmönfont keze
az újabb kását bekebeleznie.

Körmönfont, szélhámos Joe
öt éve nem ivott már szeszt,
alig várja körmönfont keze
az újabb pálinkát bevedelnie.

Körmönfont, szélhámos Joe
két éve nem látta már pap,
alig várja körmönfont esze
az újabb tudást levezekelnie.

Loptam...

Kockás inget loptam,
valaha, izzó melegben,
valahol, talán a kis
sarki bolha piacon,
azóta is viselem
derékig fényesre
vasaltan, látnak is
benne derék úrnak,
nem léhaszájú
zsiványnak.

Béke

A hold édes sugara
halkan, tündéren oson
az ágyra, édeni gyermek
szívszorító arcpírjára.

Vigasztaló

Jönnék betlehemi királyok,
irgalmasan, fenséges rohammal,
most születik Jézus, a Felkent,
a szent király, bűnünk eltiprója!

A jászol fényéből szikrázik
a világosság, sötétség kioltója,
betlehemi királyok esedeznek,
vigasztaljuk meg Dosztojevszkijt!

Már sok mindent megtudtam...

Amióta élek, már sok mindent
megtudtam az életről, nemcsak
az irodalomról, politikáról is,
inflációról, adócsalásról,
bűnözésről, háborúról,
vallási mozgalmakról,
nemi erőszakról, mindenféle
gazemberségről, de én egyet
hiányolok: egyre többet
szeretnék megtudni az Istenről...

Mikor lelkem...

Mikor lelkem kitisztul s
elmém zűrös-csetepatés
kusza ingoványa oldódik,
olyankor Isten hívogat.

Ilyenkor belátom, kár
mindenért, belevágtak
nagy fejszével életem
tisztá forrású törzsébe.

Mikor voltam én?...

Mikor voltam én boldog? Nem is tudom. Talán soha. Amikor még nemhogy nem kerestem, eszembe se volt hogy mi az a boldogság. Játszottam esztelen gyerekként, pajkos sihederként akkor ha nem is boldog, mondjuk így: vidám ember voltam.

Nem törődtem a világ bajával. Csak játszottam vígan, míg felnőtt nem lettem. Aztán ahogy hallottam a boldogság szóról, hiába kerestem nem leltem soha. Rosszul hittem, ha azt hittem, hogy elérhető - mert soha nem bújik a szívbe. S minél jobban kerestem annál inkább távolodott. És ha az emberi ész a boldogságra állít fel magas teóriákat s eszméket egyenes az örök boldogtalanságra.

Most mondd meg

Most mondd meg, Istenem, miért hagyod
hogyan hangulatomat a csillagok szabják meg!
És a csillagokat te irányítod, nem?
Miért kerül az ember olyan hangulati,
kilátástalan zónába, hogy ennek pokla
s váratlan ingerei feldúlja lelkem édes
melegségét és nyugalmaát?

Művészi Balsors

Az okosok ott fenn
Büntetik a lenti okosokat,
A művészt, a jobbra éhes
Fogantakat, a butákat emezek
Haragjára pedig élvezteti,
Jutalmazza szüntelen, amíg
Ember van a világon.

Nem kellene megváltani...

Nem kellene megváltani a világot,
Ha nem lett volna olyan hányatott
A gyermekkorunk.

Nem kellene megváltani a világot,
Ha a sors gonosz fintora nem adja
Kezünkbe a tollat.

Panasz az Úrhoz

Ki vagy te?
Isten, Isten, Isten!
A leghatalmasabb,
a leghatalmasabb!
Egyeseknek igen.
De én megvetlek.
Engem nem tudsz
átverni. Azaz, hogy
igen, mert aki okos
és bölcs azt fukar
kezeiddel vered.
De én tudom a titkot.
A titoklátókat gyűlölöd,
igaz? Gyűlölöd azt, akit
nem lehet átverni s terelni
mint egy ostoba nyáját.

Isten! Ki vagy te?
Oh, hát persze, a világon
a legjobb, a legszentebb,
a legrendesebb,
a legszeretetreméltóbb,
miféle lény vagy hogy
semmi emberiség s
érzelem nem fért beléd?
Mert nem vagy humánus
egy cseppet sem.
Szemedben csak színház
a világ, mert akit gond
és bú gyötör az tőled
meg is dögölhet.

Sok bánat ért...

Sok bánat ért. S a legszomorúbb
hogy nem is értik meg, mi sértett.
Papolok az embereknek, hogy ezt
meg azt átéltem de csak okoskodnak.
Nem tudnak ők semmit s nem értik
hogy a lényeg, az hogy a helyemben
ugyanúgy éreznének. Mert nem az
ember az aljas, hanem az élet.

Szemétszállítók

Az utca szürke homályban lánghol,
az emberek mind jönnek-mennek,
csak sietnek ügyes-bajos gondtalan
gondjuk után s már zivog az útsarok.

Megérkeztek a szemétszállítók.
Felfuvalkodott a levegőben a mély,
őszinte érzés, hisz ki töri meg a nem-
csendet, az átlagemberek közé
berobogott a társadalom periferiája.

Morcosak az idegen-emberek tekintete,
nem bírja ki senkise, hogy ne szűrnének
a szemek, ilyenek már az emberek, míg
köztük egy író ballag, oda se figyelve s
mintha szíve egy ritmust dobbanna a
szemétszállítókkal,
mert érzik mind,
sok a szemetesláda még...

Tavaszi délután

Zsenge, friss rózsák s
ibolyák peremén kisdíák
ballag hazafelé csatos
táskával a hátán.

Az útszéli borozó, ahová
belátni, édesapja a pultra
könyököl, másik kezével
a sört vedeli.

Repdeső varjak kecsesen
ívelnek - látva ezt bú s
gond nyilall a kisdíák hõn
áldott szívébe.

Kifülledten hazatérve,
morcos kedvvel téblábol,
hajh, elveszett már a napi
híröröm.

Én anyám testéből...

Porból lett az ember s odahull.

Én anyám testéből váltam ki.

Szép is lenne az élet ha tartana

örökké a jó íz, közérzet, örök

könyv, dal, égis erő tánc.

S mily szép lenne az élet, ha nem

rontaná meg az élet forrását buta

harc, küzdelem s rám szakadt düh,

mely valóban porba taszít.

Ha vesszen...

Ha vesszen az élet, hát vesszen.
Vesszen törzs, fa, levél, ág, gyökér.
Az élet tovatűnő álom, hogy is
lenne benne örökkévalóság csírája?
Az élet romlik, újjászületik majd
elvész s illan mint éj hullócsillaga!

Tél után

Tél után hideg
az ember szíve.
Melegségre éhes
minden ízülete.

Tél után bús
az ember lelke.
Örömökre szomjas
minden ízülete.

Várj...

Várj, mert egyszer megérkezem.
Megérkezem, mikor minden tiszta lesz.
A tulipán a cserépből örömittasan,
harmóniában hajlik majd s a napfény
az égő gyertyás terítőasztalra.

Várj, mert egyszer utolérlek.
Megérkezem, mikor arcodra
napsugár derül s nevetsz.
Együtt töltünk a serlegbe,
édes bort kaccintunk vígan,
mámorban úszik a szívünk
mámorban lebeg majd lelkünk.
Boldogságtól sugárzik velünk
majd minden s szomjúságunk
nagy lesz és azt érzünk sok
mindenre, így, részegen is...

Ifjú-Dal

Szóltam az ördögnek:
Vidd el a felnőtteket!
Mindig azt csinálják
amit akarnak, holott
nem ez a cél vezérelte
őket! Hát vidd el őket!

Az ifjú, a bánatos, a
haragos, a nyomorgó
nyomorult szenvedő,
soha nem azt csinálja,
mit szeretne, pedig csak
ez vezérli, semmi más.

Az ifjú nem is irigykedve
inkább haraggal nézve,
miért csinálhatják ezt,
és legfőképp vele!

Az ördög már készül,
az ifjú kezében a korsó
sör, dalol, táncol, a másik
kezében cigaretta, azt
csinálja mindenki már
amit akar, szóltam hát
az ördögnek: vidd el a
felnőtteket!

Ha éltem volna...

Ha éltem volna őskorban,
közös tulajdon őre lennék.

Ha éltem volna az ókorban,
bölcsek patríciausa lennék.

Ha éltem volna középkorban,
fényt hirdetnék a sötétségnek,
tán reneszánsz ember lennék.

Ha éltem volna az újkorban
felvilágosítana mester tudásom.

Ha éltem volna háborúban,
hős lázadók vezére lennék.

Ha éltem volna békében,
gyülekezetek királya lennék.

Ha éltem volna bármikor,
mindig ugyanaz lennék.

Túlélés

Mindannyiunkra egy sors vár:
szenvedés, végzet, kimért halál.
Egyikünket máma, másikunkat
holnap éri a kegyetlen balsors.
Az életben hosszú távon nincs
túlélés, hogy valaki mindent
kibírjon és megússzon folyton.
Az életben ez a szabály:
az életet megússzuk addig
míg a másik bajban van.

Volt egy művész...

Volt egy művész, kinek
mindene elhagyott, de
valamije mindig megmaradott,
volt vagy nem volt iskolája s
munkahelye, de volt lelkének
fantáziadús ősmagja és bánata
ki mindig vele volt és követte
őt mint az árnyék, levakarhatatlan,
néha saját ős-kárára, de saját
büszkeségére is, mert volt
nője, ki vele volt de elhagyta,
de ő tudása - mit mondanak
ostoba nők - csak az tiéd mit
alkottál - az megmaradt s az
érzés és tudat hogy minden
többi ember csak ember s
nem művész!